

Arrest

nr. 56 788 van 25 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 december 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FALLAH, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde B. S.
geboren te Z. N., op (in) X
van nationaliteit: Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

Reden van de beslissing :

Betrokkene heeft op 04/11/2010 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde dat hij een dag eerder in België is toegekomen. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn op 20/05/1972.

Uit het Eurodacverslag van 04/11/2010 blijkt dat betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België, reeds asiel had gevraagd in Polen op 22/02/2008. Tijdens zijn verhoor op de dienst vreemdelingenzaken van 04/11/2010 verklaart betrokkene dat hij in februari 2008 Rusland heeft verlaten en naar Polen is gereisd waar hij asiel vroeg. Betrokkene verklaart dat hij er een drietal maanden terug een tijdelijke verblijfsvergunning heeft gekregen, doch legt hiervan niet het minste begin van bewijs voor. Betrokkene verklaart dat hij op 03/11/2010 Polen heeft verlaten en naar België is gekomen. Op 04/11/2010 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan op de dienst vreemdelingenzaken samen met zijn vrouw S. K. (°16/06/1980) en zoon S. S. (°24/11/2008)

Op basis van het Eurodacverslag werd op 16/11/2010 een terugnameverzoek aan de Poolse autoriteiten verstuurd op basis van art 16.1.c. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 19/11/2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Ook zijn echtgenote is het voorwerp van een terugnameakkoord met Polen. In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Betrokkene geeft geen specifieke reden op waarom hij precies in België zijn asielaanvraag wou indienen. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België. Hij verklaart wel een ver familielid te hebben in Noorwegen. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art 7 of art 15 van de Dublin Verordening is derhalve niet aan de orde. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat hij lijdt maagproblemen heeft. Hij zou enkele jaren terug reeds geopereerd zijn, maar verklaart nog steeds niet genezen te zijn. Er zijn geen medische documenten betreffende betrokkene aanwezig in het dossier, er kan bijgevolg niet kan aangenomen worden dat betrokkene zich niet naar Polen zou kunnen verplaatsen. Bovendien heeft betrokkene reeds de reis van Polen naar België ondernomen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343 en moeten betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de vijftien (15) dagen verlaten. Hij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“1. Schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van 1A van de Conventie van Genève betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 en de zorgvuldigheidsplicht. De Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft door het uitvaardigen van een bevel tot

het verlaten van het grondgebied tegen verzoeker, zonder rekening te houden met de situatie van verzoeker, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ernstig geschonden. Verwerende partij laat na onderzoek te doen naar de reële feitelijke situatie waarin verzoeker zich heden bevindt om pas na dit onderzoek een beslissing te nemen met betrekking tot het verblijfsrecht. Van een zorgvuldige en redelijke overheid mag worden verwacht dat een gedegen onderzoek wordt gevoerd naar de feitelijke situatie van de betrokken persoon alvorens haar beslissing te nemen. Indien dat niet gebeurt, dan komt verwerende partij tekort aan haar verplichtingen voortvloeiend uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die ook op haar van toepassing zijn. De zorgvuldigheidsplicht houdt immers in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RVS 11 juni 2002, nr. 107.624). In casu, is het zo dat verzoeker serieuze gezondheidsproblemen heeft. Verzoeker heeft namelijk erge maagproblemen waarvoor hij enkele jaren geleden werd geopereerd maar waarvan hij nog steeds niets genezen is. Verzoeker wenst een medische behandeling te starten voor dit probleem in België. Het feit dat er met de gezondheidssituatie van verzoeker geen rekening werd gehouden, schendt derhalve kennelijk de motiveringsplicht van de overheid. Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing meteen ook een schending is van het redelijkheidsbeginsel door de overheid. Het gaat hier immers over een kennelijk onredelijke beslissing die op zijn minst onrechtmatig kan genoemd worden.”

2.2. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk is. Verzoeker heeft namelijk maagproblemen waarvoor hij enkele jaren geleden werd geopereerd maar waarvan hij nog steeds niet genezen is en hij wenst hiervoor een medische behandeling te starten in België. Door geen rekening te houden met de gezondheidssituatie van verzoeker wordt de motiveringsplicht geschonden.

Er dient te worden opgemerkt dat, in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State (RvS 30 april 2004, nr. 130.935), aan artikel 1A van de Vluchtelingenconventie een directe werking dient te worden ontzegd daar deze bepaling op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering, met het oog op precisering of vervolledigen, noodzakelijk is, dat die bepaling geen duidelijke en juridisch volledige tekst is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een bepaalde wijze te handelen oplegt, zodat verzoeker de rechtstreekse schending van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie niet dienstig kan inroepen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing genomen werd in het kader van artikel 16 van de Verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker een asielaanvraag indiende bij de Poolse autoriteiten. Op 16 november 2010 lieten de Poolse autoriteiten weten dat ze instemden met de vraag tot terugname van verzoeker, zodat Polen de verantwoordelijke lidstaat is. Uit verzoekers verklaringen in het kader van het Dublinonderzoek, blijkt inderdaad dat hij verklaarde maagproblemen te hebben. In de bestreden beslissing werd hieromtrent het volgende gesteld: *“Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat hij lijdt maagproblemen heeft. Hij zou enkele jaren terug reeds geopereerd zijn, maar verklaart nog steeds niet genezen te zijn. Er zijn geen medische documenten betreffende betrokkene aanwezig in het dossier, er kan bijgevolg niet kan aangenomen worden dat betrokkene zich niet naar Polen zou kunnen verplaatsen. Bovendien heeft betrokkene reeds de reis van Polen naar België ondernomen. Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. (...)”*

Verzoeker maakt dan ook geenszins duidelijk als zou de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze gemotiveerd zijn, door te stellen dat hij een medische behandeling in België wenst voor zijn beweerde maagproblemen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan ze is genomen. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De bestreden beslissing werd op correcte wijze genomen, conform de ter zake toepasselijke rechtsregels en conform het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC